

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at Naalakkersuisut pålægges at fremlægge en redegørelse om integration. Redegørelsen skal belyse, i hvilket omfang indførelsen af en ret til at tilegne sig grønlandsk, jf. § 5, stk. 1, i Inatsisartutloven om sprogpolitik, har haft en effekt, og om denne effekt i givet fald kan betragtes som tilfredsstillende. Hvis ikke, skal redegørelsen belyse de barrierer, som ligger til grund for den manglende eller utilstrækkelige effekt. Redegørelsen skal med baggrund heri udmunde i anbefalinger om, hvorvidt (og i givet fald hvorledes) retten til at tilegne sig sprog bør udmøntes i en bekendtgørelse med hjemmel i lovens § 5, stk. 2. Samtidig skal redegørelsen vurdere, hvorvidt der er behov for at fastsætte tilsvarende regler vedrørende en ret til at tilegne sig viden om Grønlands samfundsforhold, kultur, traditioner, samt sociale normer og værdier.

(Medlem af Inatsisartut Juliane Henningsen, Inuit Ataqatigiit)

1. behandling

Vi har før haft debatter i Inatsisartut med mere integration som overskrift, og vi har vedtaget forslaget fra den forhenværende Naalakkersuisut fra 2006 i Inatsisartut. Desværre ved man nok ikke så meget om, hvorledes dette har haft sin virkning i dag.

Det skal dog være et reelt grundlag for at vide, hvem der er målgruppen – og det er, at det er de udefra kommende, der skal integreres mere. Ud af Grønlands befolkning på cirka 56.000, er der cirka 7.000, der har bosat sig/opholder sig midlertidigt, og deraf er der cirka 1.000 mennesker, der ikke er danskere (ifølge tal fra Grønlands Statistik).

Jeg vender lige tilbage til de danske igen, idet der for nylig blandt andet blev oplyst, at en tilkaldt embedsmand opholder sig her i landet i 18 måneder i gennemsnit, og efter pålidelige kilder er det blevet bekræftet, at det nu er sådan, at det er ændret fra 18 måneder til kun 13 måneder i gennemsnit. Er opholdstiden for de cirka 6.000 embedsmænd virkelig så kort her i landet? Vi er nødt til at spørge sådan, hvis vi vil efterstræbe integration, der kan betale sig.

De danske, der har besluttet sig for midlertidigt ophold i længere tid, regner jeg med, at der er cirka 2.000, og det er dem, der har opholdt sig her i to til tre år.

Når jeg skal tage mig selv som eksempel, har jeg lært det islandske sprog uden at vide integrations politikken i Island og jeg har nu yderligere lært det franske sprog mere, og det var på egen vilje. Jeg

har for eksempel flere nære franske venner, der uden besvær kan bruge det grønlandske sprog. Grunden til at jeg får dette emne på bane er, at hvor der er vilje kan ting lade sig gøre, og det i sig selv viser stor respekt.

I den forbindelse vil vi fra Parti Naleraq sige – at enhver, der med respekt for befolkningens identitet og opholder sig her, og viser vilje til at lære om vores kultur og vort sprog blot efter to til tre år har lært sig sproget, og det har sin grund i, at man ikke behøver lovgivning, men derimod har sin grund i respekt.

Hvis jeg skal tage mig selv som eksempel, plejer jeg at sige, hvis jeg flytter til et andet land og hvis jeg ikke har lært dette lands sprog og ikke kan tale det inden for to til tre år, vil jeg vise tydeligt, at jeg ikke haft respekt, og hvis jeg kan kræve det af mig selv, er det muligt, at man kan kræve det af andre.

Selvstyreloven fra 2009 trådte i kraft efter 76 % af befolkningen havde stemt for loven, og i denne blev vi accepteret som et folk, og hvor grønlandsk blev det officielle sprog, mod før, hvor det danske sprog før blev nævnt og sidestillet i henhold til loven.

Med disse bemærkninger fra Parti Naleraq er vi ikke imod, at der søges noget belyst i dette forslag, men vi skal fra Parti Naleraq kraftigt efterlyse, at der fra de, der har bosat sig eller midlertidigt opholder sig i landet, vises respekt for vores identitet og dermed også vort sprog.

Det er på tide, at vi tydeligt kræver noget fra de, der har bosat sig her, idet det er dem, der skal tilpasse sig, og ikke længere os, der skal tilpasse os til dem!